

Sygn. akt **IV Ka 883/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora-Stuczyński

przy udziale Tomasza Spychały - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dniach 14 stycznia 2022 r. i 4 marca 2022 r.

sprawy **P. P.** s. W. i M., ur. (...) w Ż.

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żninie

z dnia 1 października 2021 r. sygn. akt II K 421/19

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalając, iż oskarżony P. P. dopuścił się czynów przypisanych mu w punktach 1-3 zaskarżonego wyroku oraz ustalając, że wypełnił swoim działaniem znamiona czynów z art. 216 § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby roku, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku;
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. N. (poprzednio P.) kwotę (...),00 (tysiąc osiem) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
- wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 100,00 (sto) złotych za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, w tym wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 883/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Żninie z 1 października 2021 r., sygn. II K 421/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2. 3	<p>zaskarżonemu wyrokowi oskarżony zarzucił:</p> <p>1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań oskarżycielki posiłkowej, wedle których to wyłącznie oskarżony naruszał względem niej nietykalności cielesną, stosował pod jej adresem inwektywy oraz wszczywał awantury domowe podczas, gdy zgromadzony materiał dowodowy dostarcza licznych dowodów wskazujących na to, że to oskarżycielka posiłkowa naruszała nietykalność cielesną oskarżonego, jak również inicjowała awantury domowe, czego dowodzą zeznania świadków wnioskowanych przez oskarżonego, co w konsekwencji spowodowało poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, będącą podstawą zapadłego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

rozstrzygnięcia, wedle których oskarżony został uznany za winnego zarzucanych mu czynów zabronionych z art. 216 § 1 k.k., 217 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k.

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznania świadka M. Ż. i świadka A. S., uznając ich zeznania całkowicie za wiarygodne, podczas gdy ich zeznania w głównej mierze opierają się na relacji przekazanej przez oskarżycielkę posiłkową, co w konsekwencji spowodowało poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, będącą podstawą zapadłego rozstrzygnięcia, wedle których oskarżony został uznany za winnego zarzucanych mu czynów zabronionych; 216 § 1 k.k., 217 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k.

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka P. P. (3), R. O., A. P., poprzez uznanie ich częściowo za wiarygodne, w sytuacji gdy byli to świadkowie wnioskowani przez oskarżycielkę posiłkową, a ich wiedza o przedmiotowych zdarzeniach wynikała z relacji oskarżycielki posiłkowej, podczas gdy Sąd odmówił całkowitej wiarygodności świadkom wnioskowanym przez oskarżonego, co w konsekwencji spowodowało poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, będącą podstawą zapadłego rozstrzygnięcia, wedle których oskarżony został uznany za winnego zarzucanych mu czynów zabronionych 216 § 1 k.k., 217 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k.

d) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie w całkowicie dowolny sposób wszelkich nie dających się

usunąć wątpliwości, na niekorzyść oskarżonego, uzupełnianie luk w materiale dowodowym całkowicie dowolnymi ustaleniami Sądu sprzecznymi z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i tym samym wypełnienia znamion czynów zabronionych z art. 216 § 1 k.k., 217 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k., podczas gdy w sprawie, nie ma dostatecznych dowodów na ich popełnienie.

e) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, pominięcie w rozważaniach okoliczności, które mogłyby doprowadzić do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, sporządzenie uzasadnienia wyroku pozbawionego wnikliwości w ocenie wszystkich dowodów a tym samym bezpodstawnemu odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a przez to dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych, czego konsekwencją było przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawie orzeczenia, który miał wpływa na treść zapadłego orzeczenia polegającego na błędnym przyjęciu, iż oskarżony był inicjatorem wszelkich awantur domowych, wszczywał je pod wpływem alkoholu, pomimo, iż nie potwierdza tego obszerny materiał dowodowy, nadto oskarżony nie posiada uzależnień, co w konsekwencji spowodowało

	<p>poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych będących postawą zapadłego rozstrzygnięcia wedle których oskarżony został uznany za winnego zarzucanego mu czynów zabronionych z art. 216 § 1 k.k., 217 §1 k.k. i 157 § 2 k.k.;</p> <p>3. na podstawie art. 438 pkt 4 - rażąco niewspółmierność kary, która to kara</p> <p>nie przystaje do realiów niniejszej sprawy, premiując naganne zachowanie oskarżycielki posiłkowej potwierdzając ją w przekonaniu, iż jej postawa nie nosi znamion winy, a nadto nie odpowiadają sytuacji życiowej oskarżonego, który został zobowiązany do świadczenia alimentacyjnego na rzecz małoletnich dzieci, jak również zobowiązany do wyprowadzenia się ze wspólnie zajmowanego domu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad.1-2. Zarzuty niezasadne.</p> <p>Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art. 424 § 1 k.p.k.</p> <p>Sąd odwoławczy zapoznał się z całością zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez lekturę akt sprawy i nie miał problemów z przeprowadzeniem analizy rozumowania sądu i jego zgodności z materiałem dowodowym; Sąd ten jest zdania, że jego treść nie była dotknięta jakimikolwiek nieusuwalnymi sprzecznościami albo elementarnymi brakami, które uniemożliwiłyby przeprowadzenie kontroli odwoławczej; Sąd I instancji sporządził pisemne uzasadnienie</p>		

na poziomie wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - analizę wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak i w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu; w ocenie sądu odwoławczego sporządzone uzasadnienie daje jasną odpowiedź na pytanie dlaczego taki a nie inny wyrok w niniejszej sprawie zapadł.

Powołany przez oskarżonego przepis art.4 kpk (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu.

O braku obiektywizmu możemy więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 1978r IV KR 4/78, OSNKW 1978, nr 4-5, poz.52 ; wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1999r, V KN 459/97, OSN Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz.10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Niezasadnie powołuje się oskarżony na naruszenie przez Sąd I instancji art.410 kpk. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają.

Zasada określona w art.410 kpk obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979r, III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z 5 listopada 1997r V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

O naruszeniu tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1997r, IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku , przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone

i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art.410 kpk.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia art.410 kpk, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 czerwca 2002r V KKN 34/01 (vide: Lex 53912; por. też R.A. Stefański, Komentarz do art.410 kodeksu postępowania karnego).

Naruszenie zasady in dubio pro reo jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego; gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny, wynikającej z treści art.7 kpk (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002r – V KKN 251/01, OSN Prok. i Pr. 2003r, nr 11, poz.5). W przedmiotowej sprawie sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do ustaleń faktycznych, których dokonał

po ocenie całokształtu materiału dowodowego respektując zasady poprawnego myślenia, co znalazło odzwierciedlenie w rzeczowym i logicznym uzasadnieniu swojego stanowiska. Dlatego nie można przyjąć, że sąd I instancji naruszając zasadę wynikającą z art.5§2 kpk rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, skoro takowych wątpliwości w ogóle nie powziął.

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.).Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości

co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżony tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przypisanych mu czynów. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątplenia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja oskarżonego nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia,

a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżącego zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatruje przede wszystkim w nieuprawnionym - jego zdaniem - obdarzeniu wiarą zeznań pokrzywdzonej, zeznań świadków M. Ż., A. S., P. P. (3), R. O. i A. P., przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Odnosząc się do tego zarzutu, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy ,gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie
– z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
– uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sad I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Oskarżony nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonej oraz pozostałych świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonego są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary,

a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do winy P. P. w zakresie przypisanych mu czynów.

Ad. 3. Zarzut zasadny.

Sąd odwoławczy nie podziela rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o represji karnej oskarżonego. Rażąca niewspółmierność kary w niniejszej sprawie wynika z faktu, że kara za przypisane przestępstwa oskarżonemu nie uwzględnia należycie stopnia ich społecznej szkodliwości, przekracza stopień jego winy, powodując, że wyrok jest niesprawiedliwy; zarówno ilość jak i „waga” przypisanych mu przestępstw powoduje, że wymierzona mu kara razi niewspółmierną surowością.

W ocenie Sądu Okręgowego, zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, jest bowiem sprawcą, co do którego istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość.

Wniosek

„ o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów zabronionych;

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zniesienie w całości środków karnych w postaci:

a) zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej M. P. na odległość mniejszą niż 10;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

b) zakazu kontaktowania się z pokrzywdzona M. P., w jakikolwiek sposób, za wyjątkiem spraw związanych z wychowaniem wspólnych małoletnich dzieci

c) nakazu opuszczenia lokalu numer (...), położonego w Ż. przy ulicy; B., w terminie 24 godzin od uprawomocnienia się orzeczenia na okres 3 lat” .

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacja zawiera odmienną a przy tym gołosłowną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do stwierdzenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonego w szczególności pokrzywdzonej, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zawinienia oskarżonego co do przypisanych mu czynów.

Zasadny jest wniosek oskarżonego o zmianę wyroku poprzez zniesienie w całości orzeczonych środków karnych. W realiach niniejszej sprawy nie jest zasadne orzekanie tych środków skoro czyny oskarżonego miały charakter sporadyczny, nie były drastyczne, z ustaleń sądu wynika, że „obie strony były względem siebie złośliwe...

wzajemnie się prowokowali, nagrywali swoje zachowania , rozmowy i kłótnie...” a nadto wobec orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego (co istotnie ogranicza orzekanie środków karnych); nie bez znaczenia jest i to, że strony są rozwiedzeni (orzeczono o winie obojga małżonków) i winni uregulować swoje relacje oraz wszelkie aspekty prawne, na drodze postępowania cywilnego.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Kwestia orzeczenia o represji karnej wobec oskarżonego P. P..w zakresie przypisanych mu czynów i warunkowe umorzenie wobec niego postępowania.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>W przypadku przypisanych oskarżonemu czynów Sąd odwoławczy stwierdził występowanie istotnych elementów łagodzących, zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych; ładunek strony przedmiotowej i podmiotowej wyrażał się łagodniejszym splotem okoliczności w jakich doszło do przestępstw; istotne znaczenie miały zwłaszcza: niewielki rozmiar wyrządzonych pokrzywdzonej szkód, okoliczności popełnienia przestępstw, czyny oskarżonego miały charakter sporadyczny, nie były drastyczne a z niekwestionowanych ustaleń sądu wynika, że „ obie strony były względem siebie złośliwe... wzajemnie się prowokowali, nagrywali swoje zachowania , rozmowy i kłótnie...”.</p> <p>Wobec oskarżonego P. P. zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania; jest bowiem sprawcą, co do którego istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość</p>	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Ustalenia o sprawstwie i zawinieniu oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak wyżej. W powyższym zakresie brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń faktycznych.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>- zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalając, iż oskarżony P. P. dopuścił się czynów przypisanych mu w punktach 1-3 zaskarżonego wyroku oraz ustalając, że wypełnił swoim działaniem znamiona czynów z art. 216 § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarżono na okres próby roku, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;</p> <p>- uchylono rozstrzygnięcia zawarte w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec oskarżonego zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania; nie jest on osobą zdemoralizowaną a popełnione czyny zabronione miały charakter incydentalny w jego życiu; jakakolwiek, choćby najniższa kara wymierzona im w realiach sprawy, stanowiłaby prostą odpłatę	

i nie służyłaby indywidualizacji odpowiedzialności karnej oskarżonego; innymi słowy sięganie po sankcję karną wobec osoby, która niemal całe życie nie naruszała porządku prawnego, należało uznać za rozstrzygnięcie rażąco niesprawiedliwe; trudno doszukać się szczególnych okoliczności, które nakazywałyby sięgnąć po sankcję karną przy ocenie zachowań oskarżonego; dlatego też sąd na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umorzył na okres próby roku, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; orzekając zasadność tego świadczenia sąd miał na uwadze, że będzie to stanowiło realną dolegliwość dla oskarżonego oraz będzie miało wymiar wychowawczy oraz uwzględni jego sytuację finansową.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. N. (poprzednio P.) Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 1008,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym udzielonego przez pełnomocnika w osobie adwokata P. K..	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżony spowodował postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia jego środka odwoławczego, to on ponosi jego koszty. Oplatę za obie instancje wymierzono w oparciu o przepisy art. 7, art. 8 i art.10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.o opłatach w sprawach karnych

7. PODPIS